

Κ₂ ἀπὲ ν' ἀκούσης πόλεμος καὶ κλέφτικο ντουφέκι,
βροχή τὸ λειανοντούφεκο, τὰ βόλγα σὰ χαλάζι
ΣΖαμπέλ. Ἀσμ. Δημοτ. 611.

βροχήσιος ἐπίθ. πολλαχ. βροχίσιους πολλαχ. βορ.
ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ήσιος.

Ὁ ἐκ βροχῆς προερχόμενος ἐνθ' ἀν.: Νερὸ βροχίσιος.
Συνών. βροχικός, βροχίνος.

-**βρόχι** κατάλ. παραγωγικὴ Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. κ.ά.
Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή. Ἰδ. ΦΚουκούλ. ἐν Λεξικογρ.
Ἀρχ. 6 (1923) 265.

Δι' αὐτῆς ὡς δευτέρου συνθετικοῦ σχηματίζονται οὐ-
σιαστικά δηλοῦντα πλησμονὴν τῆς σημασίας τοῦ πρῶ-
του, οἷον: γυναικοβρόχι, δασκαλοβρόχι, μελισσοβρόχι, νε-
ροβρόχι, ξυλοβρόχι κττ.

βρόχι (I) τό, Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Περίστασ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος.

Ὁ λάρυγξ: Ἀπαξ ἔφαγα κ' ἐπῆγεν εἰς τὸ βρόχι μου
Θράκ. (Περίστασ.)

βρόχι (II) τό, βρόχιος Ρόδ. βρόδιος Ρόδ. βρόχι
σύνηθ. βρόχ' Ἡπ. (Ἀργ. Ζαγόρ.) Λήμν. Μακεδ. (Σιάτ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) βρόσι Μεγίστ. φρούσι Ἀνδρ. Ρόδ.
(Ἀπολακ.) χρούσι Ρόδ. (Ἀπολακ.) ἀβρόχ' Θεσσ.
(Καρδίτσ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βρόχιον.

1) Μικρὸς βρόχος, θηλειὰ ἐκ τριχῶν οὐρᾶς ἵππου ἢ
ἐκ λεπτοῦ καὶ στερεοῦ νήματος ἢ ἐκ σύρματος, διὰ τῆς
ὁποίας συλλαμβάνουν ἐκ τοῦ λαιμοῦ τὰ πτηνὰ ἢ μικρὰ
ζῶα σύνηθ. β) Δίκτυον πρὸς σύλληψιν ἰχθύων Θεσσ.
(Ἀϊβάν.) Μακεδ. (Σισάν.) || Ἀσμ.

Ρίχνει τὰ βρόχια 'ς τὸ γιᾶλό, τὰ ξόβεργα 'ς τοὺς κάμπους
Σισάν. γ) Θηλειὰ ἀπὸ στάχυν προσδενομένη εἰς τὸ
σχοινίον, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι δεμένα τὰ ἄλογα κατὰ τὸν
ἄλωνισμὸν ἀπὸ τὸν στοιχηρὸν στῦλον εἰς τὸ ἄλῳνι Πε-
λοπν. (Ἀνδρίτσ. Κόκκιν. Παππούλ.) 2) Συνεκδ. παγίς,
διὰ τῆς ὁποίας συλλαμβάνονται πτηνὰ σύνηθ.: Στήνω
βρόχια, πολλαχ. Ἐπιακα ἔνα γόσσυφα μὲ τὸ βρόχι Εὐβ.
(Κουρ.) || Φρ. Τὸν ἔπιασε 'ς τὰ βρόχια της (ἐπὶ γυναικὸς
ἢ ὁποία κατακτᾷ ἄνδρα) σύνηθ. Τὸν ἔβαλε 'ς τὰ βρόχια
(συνών. τῇ προηγούμεν.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Πιάστηκε 'ς τὰ
βρόχια (ἐνυμφεύθη) πολλαχ. Ἐπισι 'ς τὰ βρόχια μ'
(ἔπιασε, εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου) Σάμ. || Γνωμ.

Χουρὶς νὰ θέλῃ οὐ Θιὸς οὐτὶ πουλλὶ 'ς τοῦ βρόχι
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μὲ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ μπαίν' καὶ τὸ
πουλλὶ 'ς τὸ βρόχι Ἡπ. || Ἀσμ.

Θὰ στήσ' ἀβρόχι 'ς τὰ βουνὰ κι ἀντίβρουχον 'ς τοὺς
[κάμπους]

κ' ἔνα μεγάλ' ἀντίβρουχον μέσ' τοῖς κρονοβρυσούλλας
Θεσσ. (Καρδίτσ.)

Μ' ἐγέλασαν, μ' ἐπλάνεψαν, σάν τὸ πουλλὶ 'ς τὸ βρόχι
Ἡπ.

Γιὰ σῶπα σῶπα, πέρδικα, καὶ μὴν πολυκανχειόσαι,
θὰ στήσω βρόχια 'ς τὰ βουνὰ καὶ ξόβεργα 'ς τοὺς κάμπους,
τὰ δίχτυα τὰ μεταξωτὰ σὲ μαρμαρένγα βρούσι

Πελοπν. (Βούρβουρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βροχάδα (II).

3) Τὸ εἰς τὸ μέσον τῆς κάτω πέτρας τοῦ μύλου προσ-
ηρμοσμένον ξύλον, τὸ ὁποῖον ἔχει ὀπήν, διὰ μέσου τῆς
ὁποίας διέρχεται καὶ περιστρέφεται ὁ ἄξων τοῦ μύλου
Εὐβ. (Κάρυστ.) Κάρπ. Κρήτ. Λήμν. Νάξ. (Φιλότ.) Πελοπν.

(Λακων. Ὀλυμπ.) 4) Τεμάχιον ξύλου χονδροῦ τιθέμε-
νον μεταξὺ τῆς κατὰ μῆκος τῆς στέγης μεγάλης δοκοῦ
καὶ τοῦ ὑποβαστάζοντος αὐτὴν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς οἰκίας
στύλου Ρόδ. 5) Σιδηροῦν ἢ λίθινον ὑποστήριγμα τοῦ
ἐξώστου τῆς οἰκίας Ἀνδρ.

βροχιά ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.
Βρόχι (II) 2, ὁ ἰδ.: Ἀσμ.

Στένω πλακιά, στένω βροχιά νὰ πιάσω τὰ περδίκια,
μηδὲ λαγούδιν ἔπιασα μηδὲ περδίκιν εἶδα

(πλακιά=πλάκα τὴν ὁποῖαν στήνουν εἰς τοὺς ἀγροὺς πρὸς
σύλληψιν λαγῶν ἢ πτηνῶν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βρο-
χάδα (II).

βροχιάζω (I) ἀμαρτ. βροδιάζω Κύπρ. βρονχιά-
ζου Θράκ. (Τζετ. Τσανδ.) βρονδιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή.

1) Ὑγραίνω ἐνθ' ἀν.: Βρονχιάζω τὸ λ'νάρ' (ρίπτω τὸ
λινάρι μέσα εἰς τὸ ρέμα διὰ νὰ σαπίσῃ καὶ τὸ σκεπάζω
μὲ ἄμμον καὶ χῶμα διὰ νὰ μὴ τὸ βλέπῃ ὁ ἥλιος καὶ τὸ
ξηραίνει) Τζετ. Τσανδ. 2) Προσλαμβάνω δυσάρεστον
ὁσμὴν, ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὅταν τοῦτο παραμείνῃ πολλὰς
ἡμέρας ἐντὸς δοχείου ἢ κοιλώματος τοῦ ἐδάφους Κύπρ.:
Τὸ νερὸν ἐβρόδιάσεν. Νερὸν βροδιάσμενον. 3) Εὐρωτιῶ
Κύπρ.: Τὸ κολόκιν ἐβρόδιάσε (κολόκιν=τὸ κολοκύθι).
Συνών. βρουχιάζω, μουνχλιάζω.

βροχιάζω (II) Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν.
(Βαμβακ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Οἶν. Σουδεν.)—Λεξ. Αἰν. Βλαστ.
172. Πρω.Δημητρ. βροχιάζου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βρου-
χιάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόχος.

1) Συλλαμβάνω διὰ βρόχου Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Πελοπν. (Βαμβακ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Μάν. Οἶν. Σουδεν.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Λεξ. Βλαστ. 172 Πρω.Δημητρ.: Βρο-
χιάζου μὲ τ' ἀπόχι ἀρδύκμα (ὀρτύκμα) Κίτ. Μάν. Βροχιάζω
τὸ βόδι Σουδεν. || Ἀσμ.

Μὰ 'ὦ πλυνὰ κ' ἐπόπλυνὰ κ' ἤθελε νὰ διαείρω,
μὰ βρόχιασέ μ' ὁ κυνηγὸς καὶ δὲ βορῶ νὰ φύω
(διαείρω=ἐπιστρέψω) Ἀπύρανθ.

Τὴν πέρδικα τὴν πλουμιστὴ δὲ μουρῶ νὰ τὴ βρονχιάσου
Αἰτωλ. Συνών. βροχαρίζω 1, βροχίζω (II). βροχο-
πιάνω. 2) Κάμνω τινὰ ὑποχείριον Λεξ. Αἰν.

βροχιανὸς ἐπίθ. Σύμ. βροδιανὸς Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιανός.

Βροχερός, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Βροδιανὴ μέρα Ρόδ.

βρόχιασμα (I) τό, Θράκ. (Τσανδ.)—Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. βροχιάζω (I).

Ἡ πρᾶξις τοῦ βροχιάζειν (I) 1, ὁ ἰδ.

βρόχιασμα (II) τό, Πελοπν. (Ἡλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροχιάζω (II).

Ἡ σύλληψις διὰ βρόχου.

βροχίδα (I) ἢ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδα.

Βρονταλίδα, ὁ ἰδ.

βροχίδα (II) ἢ, Ἡπ. Λευκ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
—ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,365—Λεξ. Βλαστ. 385' βρονχίδα
Θράκ. (Αἰν.)



Ἐκ τοῦ μεταγν. οὗς. βροχίς=μέτρον μήκους.

1) Βόστρυχος, πλόκαμος Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Λεῦκ. — ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.—Λεξ. Βλαστ. ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ. Ποῦ'ναι οἱ ντοὶ χωρὶς μαλλιά κ' οἱ ντὲς χωρὶς βρουχίδες Αἰν. || Ποίημ.

Βλέπεις, Θεοδούλλα, δὲ μπορῶ μ' ὅση κ' ἂν ἔχω ζόρη αὐτὲς τὲς θυὸ βροχίδες σου μὲ μῖα νὰ χερακώσω ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. Συνών. βουρλί 5, βουρλίδα 2, βουρλίδι 4, βοῦρλο 3, κοτσιδα, πλεξίδα, πλεξούδα.

β) Εἶδος πλοκάμου προστιθεμένου εἰς τὴν κόμην τῶν γυναικῶν Λεῦκ. 2) Δέσμη τριχῶν ζώων ἢ κεφαλῆς ἀνθρώπου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Ἐκεῖνη ἢ γυναικα δὲν ἔχει μαλλία, δύο βροχίδες ἔχει 'ς τὸ κεφάλι της Κίτ. Μάν. Ἡ προβάτα ἔχει κάτι βροχίδες μαλλία σὰ μετὰξὶ αὐτόθ.

βροχιδάκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὗς. *βροχίδι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — άκι.

Ὀλίγη, μικρᾶς διαρκείας βροχή: Ἦκαμεν ἕνα βροχιδάκι καὶ μόνο δὲπῆλγασε ὁ κόσμος (δὲπῆλγασε = ποῦ ἐπῆλγασε, λάσπωσε). Συνών. βροχίτσα, βροχούδα, βροχούλλα.

βροχίδι τό, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχίδα (II).

Κύκλος νήματος. Συνών. ἀλυσίδι 5, κυκλί.

βροχίζω (I) Ἰκαρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) βρουχίζου Θράκ. Μετοχ. βρουχισμένος Χίος.

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχή.

1) Βρέχω, ἰδίᾳ ἐπὶ τρίτου προσώπου Θράκ. Ἰκαρ.: Ἄσμ.

Παναγιά νὰ μοῦ βρουχίσῃ, | ὁ Χριστὸς νὰ μοῦ δρουσίῃ Θράκ. 2) Καταβρέχομαι ὑπὸ δακρύων Θράκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Χίος: Βρουχίζονταν ὁ δεῖνα ἀπὸ τὸ κλάμα Θράκ. || Ἄσμ.

Σαράντα σίκλες ἔσυρε, 'ς τὰ μάτια δὲν τὸν εἶδε, κ' ἄλλες σαράντα τέσσερες καὶ βγαίνει βρουχισμένη. — Κόρη, κ' ἂν κλαίς γιὰ τὸ νερὸ κ' ἂν κλαίς γιὰ τὸ πη- [γάδι

κ' ἂν κλαίς καὶ γιὰ τὸν κόπον σου, πληρώνω το κ' ἐ- [κεῖνο Χίος.

βροχίζω (II) Λεξ. Βλαστ. 307 Πρω.Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρόχος.

Βροχιάζω (II) 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Βροχίζω τὴν ἄγκυρα (περιβάλλω διὰ βρόχου τὸν ὄνυχα ἀγκύρας ἀποκοπείσης καὶ κατακειμένης εἰς τὸν βυθὸν διὰ νὰ τὴν ἀνελκύσω) Λεξ.Δημητρ.

βροχικός ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ικός.

Βροχήσος, ὁ ἰδ.: Νερὸ βροχικό.

βρόχινος ἐπίθ. σύνθη. βρόχ'νους βόρ. ἰδίωμ. βρούχινους Λυκ. (Λιβύσσ.) βροχινὸς Θράκ. Σίφν. Σῦρ. βροχινὸς Κύπρ. βροκτινὸς Κύπρ. βροκτενὸς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ινός. Ὁ τύπ. βροχινός, ὅς καὶ παρὰ Σομ., κατὰ τὸ βροχερός.

1) Ὁ ἐκ τῆς βροχῆς προερχόμενος σύνθη.: Βρόχινο νερὸ σύνθη. Συνών. βροχήσιος, βροχικός. 2) Βροχερός, ὁ ἰδ., Θράκ. Κύπρ.: Καὶρὸς βρόχινος Θράκ. Βροχινὴ μέρα αὐτόθ. Τθαιρὸς βροκτινὸς Κύπρ.

βροχισμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροχίζω (I).

Τὸ συνεχὲς ὡς βροχή κτύπημα διὰ ράβδου: Κ' ἐκού- ονταν ὁ βροχισμὸς τοῦ ραβδοῦ ἀποπὰ κ' ἐκειπέρα.

βροχίστρα (I) ἢ, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρόχι (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ίστρα.

Ὁ τόπος ὅπου στήνουν τὰ βρόγια.

* **βροχίστρα** (II) ἢ, βροχίδα Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρόχος (II) καὶ τῆς παραγωγικῆς κα- ταλ. — ίστρα. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 41 (1929) 257.

Τὸ φυτὸν θυμέλαια ἢ βαφικὴ (thymelaea tinctoria) τῆς τάξεως τῶν θυμελαιωδῶν (thymelaeaceae), παρέχον βαφικὴν κιτρίνην οὐσίαν καὶ χρησιμοποιούμενον εἰς τὸ καταδεῖν τὰς θημωνίας. [**]

βροχίτης ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ λογίου ἱατρικοῦ ὅρου βρογχίτης, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. βρόγχος.

Ἡ νόσος βρογχίτις.

βροχίτσα ἢ, πολλαχ. βρουχίτσα Εὐβ. (Ἄκρ.) Θράκ. (Αἰν.)

Ἵποκορ. τοῦ οὗς. βροχή διὰ τῆς παραγωγικῆς κα- ταλ. — ίτσα.

Ὀλίγη βροχή ἔνθ' ἄν.: Ἔκαμε μὲν βροχίτσα, καλὴ ἦταν γιὰ τὰ σπαρτὰ πολλαχ. || Ἄσμ.

Βρέξε, βροχίτσα, | νὰ γέν'νε τὰ σταρίτσα, νὰ γέν'νε τὰ σταφ'λίτσα, | νὰ τρώνε τὰ παιδίτσα Θράκ. (Μέτρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βροχιδάκι.

βροχοδαρμός ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὗς. βροχή καὶ δαρμός.

Τὸ οἶονεὶ διὰ βροχῆς κτύπημα, τάλαιπωρία, μόχθος: Ἐγὼ τὸ ξέρω τί βροχοδαρμὸ περνᾶω γιὰ νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου.

βροχοδέρνω Κεφαλλ. — ΚΠαλαμ. Δωδεκαλ. Γύφτ. 121.

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχή καὶ τοῦ ρ. δέρνω.

Πλήττω διὰ βροχῆς, καταβρέχω: Βροχοδέρνομαι 'ς τὸ χωράφι γιὰ τὸ μαῦρο ψωμί Κεφαλλ. || Ποίημ.

Καὶ καθὼς ὅταν παῦν ὁ ἄνεμος | τὸ δάσος νὰ ταρακουνᾷ, ξεσπάει τὸ σύγγεφο ποῦ πρόσμενε | 'ς τὸ δάσος καὶ τὸ βρο- [χοδέρνει ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

βροχοκαίρι τό, Λεξ. Βλαστ. 363.

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχόκαιρος.

Βροχόκαιρος, ὁ ἰδ.

βροχοκαιριά ἢ, ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 39.

Ἐκ τοῦ οὗς. βροχόκαιρος.

Βροχόκαιρος, ὁ ἰδ.: Αὐτὸς θέρισε ἄγουρα κ' ἀλώνισε μὲ βροχοκαιριά.

βροχόκαιρος ὁ, Κεφαλλ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βρου- χόκαιρους Εὐβ. (Ἄκρ.) βροχότθαιρε Τσακων.

Ἐκ τῶν οὗς. βροχή καὶ καιρός.

Βροχερὸς καιρὸς ἔνθ' ἄν.: Νὰ μὴ δλύνῃς ἐσήμερα, γιὰτὶ ἔναι βροχόκαιρος καὶ δὲ θὰ στεγνώσουνι τὰ ροῦχα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.). Ἔρι βροχότθαιρε, ὅρι γιὰ δουλειὰ σά- μερε (εἶναι βροχόκαιρος, δὲν εἶναι γιὰ δουλειὰ σήμερα)